

ИЗПОВЕД НА ШПИОНИНА

© Тодор Бояджиев, *автор*

© Дамян Дамянов, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София 2018

ISBN: 978-954-28-2542-5

ГЕН. ТОДОР БОЯДЖИЕВ

ИЗПОВЕД НА ШПИОНИНА

Съдържание

Приемам тези оценки	11
Споделям тези становища.....	12
Брод за тежки времена	13
Вместо предговор.....	15
Из „Държавна сигурност – предимство по наследство“	19
Обществото има нужда от утопии.....	30
Родословие по бащина линия.....	33
Родословие по майчина линия.....	39
Раждането на книгата „Разузнаването“	50

ЧАСТ ПЪРВА. ПЪТУВАНЕ В НЕИЗВЕСТНОТО

Изборът.....	55
Седми отгел.....	71
Школата в Москва	73
Подготовка за първа командировка.....	83
САЩ – първа командировка	90
Ким Филби	102
САЩ – втора командировка.....	115
Последни години в ПГУ	124
Американска връзка.....	127
Петър Младенов и външнополитическото разузнаване.....	131
Контрразузнаването ни преснима документите от куфарчето на резидента на ЦРУ	139
Как работата в спецслужбите води до професионални изкривявания	143
Второ главно прилагало японско следене на резидента на ЦРУ у нас	144
Известен журналист пратен от Второ главно да сътрудничи на ЦРУ	147
Главен секретар на МВР и депутат във Великото народно събрание	150
Пожарът в Партийния дом	163
Командировка в САЩ като главен секретар на МВР	167
Историята с проф. Алън Уейнстайн	173
И за Уилям Колби – „Владелец на скъпоценностите на короната“	177

Отново за Великото народно събрание.....	180
Аз и Тракийската организация	184
Представяне на книгата „Съзидателят“	185
Турският посланик Гьокче показва „гьонсуратлък“	201
Ген. Тодор Бояджиев: „Не забравяйте, но не отмъщавайте“	206
В два парламента	209
С Богом, приятелю	213
Истината за „българската следа“	215
Марионетката Али Агджа, огласил създадената в ЦРУ „българска следа“ в атентата срещу папата, излиза от затвора	221
Защо дипломатите изядоха портокалите на разузнаването	227
Една глава за Христо Данов.....	230
Защо ЦСБОП – българската Централна служба за борба с организираната престъпност – трябва да си ходи	236
Тодор Бояджиев: Не може да има политически назначения в разузнавателна служба	239
Извън МВР.....	245
Старата гвардия застъпва на вечна стража	253
Историята с апартамента в Ню Йорк	256
Камера и „бръмбари“ в американското посолство в София	261
Осуетената ракетна атака срещу US посолството у нас	267
Срещата в Дубровник	278
Сами Дейвис-младши вдига скандал по време на тайна операция	283
Да придобиеш суперсекретна технология със „солен“ шпионски хумор	289
Гаф за милиони.....	292
Разузнавачите не излизат в пенсия.....	294
Топсценаристът Рон Бас прави филм за Ким Филби и за „Тайните операции, които промениха света“	296
Една глава в съавторство на ген. Бояджиев и журналистката Петя Минкова.....	300
Къде живеят шефовете и ветераните на ЦРУ и КГБ	301
Зам.-директор на ЦРУ в шок от министъра на финансите в правителството на Д. П.....	307

Залавяме опасните терористи от „Баагер и Майнхоф“, без да информираме „Човекът без лице“	311
Шефът на ЩАЗИ искал убежище в България, когато Горбачов го хвърля на вълците.....	315
Красиви наши разузнавачи и „гларуси“ сваляли секретарки на посланици за информация.....	319
Съветски разузнавач измъква от България секретните планове на Германия за нападение срещу Москва	324
Нелегалите Майорови в Аржентина.....	328
Българската Мата Хари	334
„Открити писма“	342
Отново кроят шапка на специалните служби.....	342

ЧАСТ ВТОРА. РЕФОРМИ И СКАНДАЛИ

Аутопсия на една измама.....	351
20 години реформа и скандали в МВР	356
Скандалът с посланиците.....	363
Генерал Тодор Бояджиев за българските посланици, агенти на Държавна сигурност.....	365
Скандалът със специалните разузнавателни средства (СРС)	372
И още за СРС-тата и стават ли за консумация	377
НТР. 58 години от раждането на българското научно-техническо разузнаване.....	381
26 години от екзекуцията на българското научно-техническо разузнаване.....	390
Докъде можем да режем от намаляващия професионализъм в МВР?.....	396
Сътрудничество в играта без правила	401
Международен тероризъм.....	415
Проблеми и перспективи пред международното разузнавателно сътрудничество и общи действия срещу тероризма	425
Религията не е в основата на тероризма. В началото сме на нова Студена война. Европа се проваля, заяви ген. Тодор Бояджиев.....	441
„ЛИОТЕ“ и „РАЗЦЕПВАЩ ФАКТОР“ – „Тайните операции, които промениха света“	448
Колко близо сме до истината за „Тайните операции, които промениха света“	457

Мнения, анализи, коментари, истински истории	460
Разузнавачът трябва да прави разлика между фантастиката и реалността	466
МВР е инструментът, а не силата	474
Ген. Бояджиев: И непартньорски служби разследват атендата в Бургас	477
Тодор Бояджиев: Да си спомняме историята такава, каквато е	479
In from the cold: A new book reveals the inner world of British spy Kim Philby	483
Една от големите грешки в сферата на сигурността беше прекъсване на връзката между поколенията	487
Разговори за разузнаването – 52 срещи от двете страни на океана	493
Политика на свършените факти	495
България е фронтова държава	500
Една нощна глава	510
Интернационализиране на шпионажа – предизвикателство на новите международни отношения	515
Светът наистина е друг! Разузнаванията пред огромен проблем	519
Инструментариумът на ЦРУ за битката в глобалното киберпространство	520
Заклучение – предговор	532
Благодарности	535
ПРИЛОЖЕНИЕ И БИБЛИОГРАФИЯ	
Разходка в Интернет	539
Библиография	544
Ген. Тодор Бояджиев: Днес повече от всякога има м.нар. приятелско разузнаване	552
Финансовите потоци – това е мястото, където трябва да се търси пресичането на тероризма	552
We are one Family! „Ние сме едно семейство!“	558

*Посвеждавам книгата си на тези,
които вярват, че*

РАЗУЗНАВАНЕТО Е ПРОФЕСИЯ С ЧОВЕШКО ЛИЦЕ

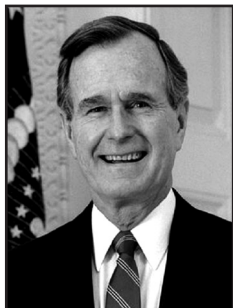
и

е

ПОВЕЧЕ БЪДЕЩЕ, ОТКОЛКОТО МИНАЛО!

ген. Тодор Бояджиев

Приемам тези оценки!

Джордж Буш – бивш директор на ЦРУ и бивш президент на САЩ:

Казват, че „патриотизмът не е безумен изблик на чувства, а по-скоро мълчаливо и неотстъпно посвещаване на цял живот“.

Евгений Примаков – бивш директор на СВР и бивш министър-председател на Русия:

Нужно ли е разузнаването, или не, е чисто исторически въпрос. Нито една държава, по-голяма или по-малка, не може да мине без него.

Кирчо Киров – бивш директор на НРС:

Разузнаването е съдба и магия. То е начин на живот и избор за цял живот. То е дейност, която мобилизира всички знания, опит и интелект в служба на една цел: независимост, благополучие и сигурност за Отечеството!

Вячеслав Трубников – бивш директор на СВР:

Поглеждайки в бъдещето на Русия, бих искал да пожелаая на всяко разузнаване, било то руското, ЦРУ, Мосад – няма значение кое е, – да има по-малко работа. Това значи да имаме по-безопасен, по-спокоен, по-надежден свят!

Споделям тези становища!

- Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. (Евангелие на Йоан).

- Your successes are unheralded – your failers are trumpeted. – Успехите ви са премълчани, провалите – разтръбени (Джон Ф. Кенеди, 28.11.1961 г.).

- Това, което се нарича познание, не се научава от духове и богове или чрез аналогия с нещо случило се, или с пресмятане. Трябва да го придобиете от хората, които знаят ситуацията в редовете на противника (Сун Дзъ, V век пр.н.е.).

- Намаляването на оръжията изисква не по-малко, а повече разузнаване. Разузнаването е важна застраховка, а застраховките ги съкращават последни (Джордж Карвър).

- „Правото на съществуване“ за разузнаването не означава замяната му със сила. Разузнаването е форма на силата. Без разузнаване силата е сляпа, но без сила разузнаването е безпомощно (Пол Сибири).

- Разузнаването продължава да бъде изключително важен елемент на нашата националната мощ и влияние (Бил Клинтън, 1995 г.).

- The Americans have all the rights and liberties and the wisdom not to use them! – Американците имат всички права и свободи и мъдростта да не ги използват (Марк Твен).

- Събирането на икономическа, научна и технологична информация става част от съвременната бизнес култура (Адмирал Пиер Лакост).

- Когато държавните глави започнат да се прегръщат, има още по-голяма нужда от разузнаване. Прегръдката може да стопли, но може и да задуши (Ален Герен).

- Разузнаването може да е „игра без правила“, но навсякъде трябва да има морал (Владимир Крючков).

- По-лесно е да получиш прошка, отколкото позволение (Закон на Мърфи).

- If we do not hang on together, we will be hanged separately. – Ако не вървим заедно, ще ни бесят поединично (Бенджамин Франклин).

Вярвам, че разузнаването е повече бъдеще, отколкото минало.

Т. Бояджиев

БРОД ЗА ТЕЖКИ ВРЕМЕНА

*... Тъй времето постепенно извежда наяве
всяко нещо, а разумът го поставя в пълна светлина...*
ЛУКРЕЦИЙ

„...Сякаш нищо не се е случило...“, казваше поетът. Движението и „всички с предимство“ на вероятно най-трудното кръстовище – живота, изнервяше („не само по наследство“) божествения регулировчик, който видимо властваше в (без)резултатно неистови усилия да овладее ситуацията...

...Пресичаш самотен и благороден джентълмен, говорещ (сякаш) сам на себе си, махайки на „таксито“ отсреща, тихо каза: „Край за всички“...

...Нещо вече не беше същото, може би по-добро или по-лошо, но различно...

И когато тишината на нощта прегърна „Александър Невски“ с жълтите павета, и спокойствие обля със светлината на прожекторите свитата на Цар Освободител... никой от тях не чу песента на славея... А живите... – те дори не бяха забелязали, че я има...

...А някъде „празнуваха“... успехи...

Дали „изповедта“ на един човек, та било то и „шпионин“, не бележи онзи предел във времето, онзи философски праг на житейската мъдрост, в който се разделяме със себе си...?!

КАМО ГРЕДЯШИ, ГОСПОДИ?!
КЪДЕ ОТИВАШ, ГОСПОДИ?!

Т. Б. не пише „след победителите“, което превръща и този труд в един безпрецедентен иновативен и творчески гръбнак, покриващ не само устойчивостта на историческата ПРАВДА, но и жизнеутвърждаващ вярата, че службата на Отечеството ще има достойно бъдеще.

Старият воин от Тихия фронт се самоизвежда от сферата на отговорност... за да застъпи на вечна стража...

Като Брод за тежки времена... Като вечен Брод за България, за внуците и за децата, за неговите наследници и тези на българското разужаване... – за да има „нататък“!!

Дори изключително лично, тази изповед на автора експонира една задълбочена и оперативно интересна форма на повествование, която интригува и силно асоциира принадлежността си...

Ще попаднем „под влияние“ на така предпоставените ни обстоятелства и ще се впишем в онзи „център за информационно“ внедряване, който ще превърне крехките информационни субекти в пълнокръвни и мощни национални фактори – жалони за националните ни интереси.

Генералът е отворил много врати за аудитория и „свободно“ присъствие, сякаш е свалил мундира и като един артист и щастлив дядо на внуците си раздава индулгенции в 600 страници щедрост. Бих казал „добро прикритие“...

Грешна ще бъде нагласата, че сме попаднали на „чичко Гугъл на българското разузнаване“ и „ей сега“ ще грабнем някоя квалификационна диплома...

Прелиствайки из дебрите на симфоничните откровения на нашия доайен... защото, както сам авторът обобщава, „трябва да можем успешно да участваме в „играта“... А дипломи раздава само животът...“

...Ако не ви пука къде сте, не можете да се загубите...

...Една от големите грешки в сферата на сигурността е прекъсване на връзката между поколенията...

Мнения, анализи, коментари, становища и оценки осигуряват проекции за тези и множество национално и международно напрегнати теми. Много от тях са „Аутопсии“, както сам се изразява ген. Бояджиев, на толкова значими, но ликвидирани практики, системи и политики, обезличавали националните ни интереси.

Ген. Т. Бояджиев поставя своите близки и приятели в едно особено състояние... Достойно, с много мъжко чувство, без да „предава“ или изоставя никого, авторът рицарски намира една изящна форма да „сдаде“ личната си гражданска и професионална отговорност на бъдещето... Това прави тази изповед да звучи и като завещаване на българското разузнаване – като Диктатура на съвестта...

За новите поколения на България какво остава...?!

Леонид Шебаршин е изчерпателен до болка:

„...Остава принадлежността към едно велико дело, нямащо нито начало, нито край. Вечното дело да служиш на Отечеството си. Остава ми болката за моята родна земя и за моя народ, остава ми неунищожимата, подхранена от историята и от инстинкта вяра, че ще оцелеят и ще дочакат достойно бъдеще.“

Старата гвардия – на вечна стража за бъдещето!

29 октомври 2017 г.

Л. Мурджев

Вместо предговор

Големият съсед на запад от Драгоман Бранислав Нушич в своя роман „АВТОБИОГРАФИЯ“, в който вписа по брилянтен начин много от общите черти на балканеца, стигна до гениалния извод, че биографията на мъжкия индивид завършва с венчавката.

Сигурно е прав и сигурно е имал всички основания да го твърди в контекста на времето, в което е живял. Но това не ме задължава да се съглася изцяло с твърдението му.

Като модерен индивид от друга епоха и като човек, който по принцип приема постулатите на еманципацията и равнопоставеността на половете, бих казал, че след сватбата продължава общата биография на двойката, направила „съдбовния“ избор на това, което едно време се наричаше „основна клетка“ на обществото, и започва да изгражда т.нар. „семејство“. И множейки се, все повече се вписва в „обществото“ и разширява границите и лимитите на собствената си автобиография.

Аз имам малко по-различна представа от Нушич за това, което се нарича автобиография.

Първо си мисля, че много хора се раждат и живеят без такъв атрибут. И за най-вредните екземпляри в тази категория имам свое име – „нагадий“. Ако не схващате смисъла на тази дума, тя може би се среща в странджанския диалект и е комбинация от две понятия – „нагаждач“ и „негодий“. Ако не сте се сблъскали с този тип, сте щастливци и сте за завиждане. Но едва ли, защото почти съм убеден, че в наши дни непрекъснато се срещаме с тази порода. Тя май е моделирана баш за новите времена, в които живеем.

Аз лично вярвам, че автобиографията на човека започва преди раждането. Поне в моя случай го приемам за валиден постулат и без да съм краен фен на теориите за наследствеността, твърдо вярвам в народната мъдрост, че КРЪВТА ВОДА НЕ СТАВА!

И затова ще започна с предците си по бащина и майчина линия.

Но преди това искам да направя някои уговорки.

Не си помисляйте, че имам намерение да се съизмервам с великия Нушич. Опазил ме Бог! Но трябваше да започна отнякъде и това ми шукна в главата.

Все пак си мисля, че всяка една обективно и честно разказана човешка история много или малко е отражение на съответното време и независимо от подбудите, които са я докарали на бял свят и поставили на хартия, сигурно носи и частица полза за тези, които намират време да я четат.

На второ място, вече се вижда, че бурният ход на цивилизацията и технологиите сериозно руши традиционните връзки не само в обществото, но и в „основната му клетка“ – семейството. Все по-често общуването и човешката топлина се заместват от неграмотно написани есемеси, фейсбук профили, нескопосани селфита, публикувани в „Инстаграм“ и подобията му. Брат и сестра седят в една стая и си „общуват“, цъкайки по клавиатурите на лаптопи, айпади и смартфони...

И става все по-валидна латинската мъдрост „Казаното отлита, написаното (но не това, което сте изучакали на клавиатурата на мобилния си телефон) остава – VERBA VOLANT – SCRIPTA MANENT!

На трето място, искам внуци и правнуци, сега, по-късно или още по-късно, когато в забързаното им ежедневие се появи прозорец и желание да научат **кой съм бил, защо съм бил, какво съм правил и защо съм го правил, да има къде да намерят отговор.**

И последно, аз съм човек, който държи на казаното.

На премиерата на своята седма или осма книга, все посветени на професията, която съм „упражнявал“ през почти целия си смислен живот – РАЗУЗНАВАНЕТО, обещах, че последната ми книга ще бъде с автобиографичен характер. Не автобиография, защото все още има много неща, за които нямам право да говоря и пиша, но все пак за нещата, които са ме мотивирали и водили през преживените години. А те вече стигнаха симпатичната комбинация 77.

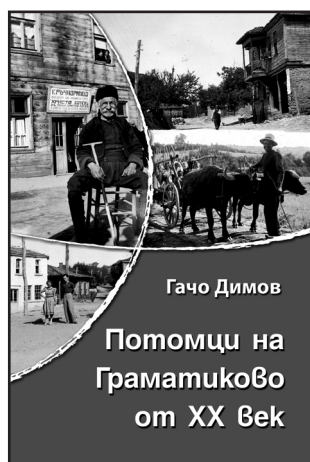
Междувременно написах и издадох през 2017 г. още три книги.

Първа беше книгата на големия странджанец и приятел на баща ми от детинство Гачо (Георги) Димов – „Потомците на Граматиково от XX век“. Книгата практически бе „загубена“. Тя е съществувала в пет ксероскопия и с големи усилия открих едно от тях. Чичо Гачо доживя до патриаршеска възраст – 104 години, а написа своя алманах, след като бе навършил 90 години. На повече от 500 страници, чрез биографиите на своите съселани, описваше епохата на изминалия XX век. Не можех и да помисля, че този наистина монументален труд ще изчезне безследно. И с минимална редакция и с немалка финансова инвестиция реших и го издадох като „истинска“ книга. А целия тираж подарих на читалището в Граматиково във връзка с отбелязването на 90-годишнината от създава-

нето му през 1927 година. Все пак баща ми е бил първият председател на читалищното настоятелство.

Мой дълг беше да отбележа и 30-годишнината от вече далечната 1987 г., когато си взехме последно С БОГОМ с баща ми, като издам „Спомени“ на заслужилия лесовъд Коста Т. Бояджиев.

Разбира се, най-голямо удоволствие ми достави подреждането, писането и издаването на „Първите пет години на едно момиче, което става на 50“. Това е нашият подарък за юбилея на дъщеря ни и най-хубавото в него е, че корицата е илюстрация от внучката Изабела, рисувана през нейните първи пет годинки. Тя вече е един чудесен тийнейджър, който подкара 13 години.

Когато видя вече отпечатаната книга, която все още е „тайна“ и ще бъде връчена на 2 август – рождения и имения ден на майка ѝ, реакцията на Бела бе: „Дядо, ще те съдя! Ти въобще не си ме питал и грубо си нарушил авторските ми права!“. Успокои се чак след като откри на последната страница текста, че това е нейна рисунка.

Реших, че тези три книги са добра прелюдия към „обещаната“ автобиография. Забавих написването ѝ с цяла година, но си заслужава.

Но това, което истински ме амбицира да се хвана да пиша „автобиография“, бе появата през 2016 година на „книгата“ „ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ – предимство по наследство“.

Използвайки недомислията на един вреден за националния интерес и националната сигурност закон, известен като Закона за досиетата, един

„Институт“ с бюджет, осигуряван с чужди грантове, и двама конюнктурни хем „писатели“, хем „журналисти“, хем пишман „борци“ за „правда и справедливост“ решиха да си заработят 33-те сребърника, като „разкрият“ големите „тайни“ на „злокобната“ и за всичко „виновна“ ДС.

Все още мога да ги разбера. Човек се опитва по някакъв начин, макар и не най-почтен, да си осигури масло за филията. Ако не успее, може да се задоволи и с мас, само да не е сух залък. Но когато на премиерата на книгата, понапълнила една от по-малките зали на Военния клуб, един бивш премиер – Филип Димитров, и президентът Росен Плевнелиев леят дитирамби за великата роля на този тип литература и когато буквално часове по-късно „словата“ им тръгват по You Tube, за да разнасят „мъдростта“ им по широкия свят, това вече надхвърли лимита на търпение.

Оказа се, че и моята скромна особа е между тези „получили предимство по наследство“. На цели 8–9 страници се ширеше справка за трудовата ми биография, „цитираща“ кадровото ми дело, което се е пълнило повече от 29 години със заповеди, грамоти, оценки, похвали, наказания, доноси и т.н. Нормално за едно кадрово дело не само в МВР и в Държавна сигурност, а във всяка една институция и тогава, и сега. Ако си мислите, че сега не ви се води кадрово дело в отдел „Човешки ресурси“ (бившия „Кадри“), просто бъркате.

Веднага ще заявя, че не отричам и не се отказвам нито от една дума или изречение, използвани от „съвестните“ преписвачи на кадровото ми дело. Но защо, след като са били толкова „съвестни“, са „пропуснали“ няколко съществени документа? Как така „не забелязаха“, че в делото ми има донос от известна личност, върху който стои убийствена резолюция на министър Ангел Солаков: „Да се отзове за 24 часа!“?

Защо след толкова категорична резолюция съм останал още няколко години в САЩ и още 20 години в МВР, ще научите по-късно, ако решите да продължите да четете.

Как така „съвестните разобличители“ са прескочили един наистина уникален рапорт, може би единствен в историята на тази система, с който аргументирано предлагам през 1982 г. на министър Димитър Стоянов да намали трудовото ми възнаграждение, т.е. месечната ми заплата за длъжност?

Независимо че има твърде много манипулации в това, което двамата автори са подбрали и публикували, ще започна своя разказ, като цитирам „творението“ им, без да пипна една буква. С уговорката:

ОТ НИЩО НЕ СЕ СРАМУВАМ И ОТ НИЩО НЕ СЕ ОТКАЗВАМ!